

Lucía Galán Bertrand

Contes de tardor de Lucía, mi pediatra

Il·lustracions de
Núria Aparicio

Estrella Polar

Lucía Galán Bertrand

Contes de tardor de Lucía, mi pediatra

Il·lustracions de Núria Aparicio

Estrella Polar

Per al Carlos i la Covi, la meva llum i el meu dia

© del text: Lucía Galán Bertrand, 2021

© de les il·lustracions: Núria Aparicio, 2021

Fotografia de la faixa: @shootfy

Títol original: *Cuentos de otoño de Lucía, mi pediatra*

© de la traducció: Lluïsa Moreno, 2021

© 2021, Edicions 62, S. A., Estrella Polar,
Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Publicat el setembre del 2021

ISBN: 978-84-1389-028-9

Dipòsit legal: B. 11.341-2021

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

No som estranys! Som extraordinaris!

9

Primer dia d'escola!

23

L'esquirol Oriol s'enfada

37

La Lola té otitis

51

La mama de la Lola té una cita...

65

**No som
estranyis! Som
extraordinaris!**

—Au, Lola, Toni, anem al parc! —va dir la mare de la Lola mentre posava un parell de plàtans, uns entrepanes de tonyina i una ampolla petita d'aigua en una bossa.

—Que bé! Agafa la pilota, Toni, que ens l'enduem —va demanar la Lola al seu germà, entusiasmada.

—La pilota, la girafa Linda i el meu llibre de medicina, que no se sap mai el que ens podem trobar —va contestar ell.

Al Toni el continuaven apassionant les girafes i la medicina. Anava amb el seu llibre a tot arreu. Coneixia tots els ossos i els músculs del cos, era com una enciclopèdia amb potes.

—Però mira que ets estrany, germanet —li va dir la Lola.

—Lola, ja n'hem parlat, d'això —la va renyar la mare, tota seriosa—. El teu germà no és estrany, té un trastorn de l'espectre autista que el fa ser i sentir diferent de tu, però això no el converteix en una persona estranya. És més, ja saps que...

—...són les diferències les que ens converteixen en éssers extraordinaris —va intervenir el pare de la Lola amb un somriure, acabant la frase, i li va fer un petó a la galta.

—Tens raó, mama. Ho sento. T'estimo, germanet —li va dir la Lola abraçant el seu germà gran.

Al parc, es van posar a jugar cadascun pel seu compte, i els pares de la Lola i el Toni es van asseure en un banc a observar-los.

Després d'uns quants minuts pujant i baixant pel tobogan i jugant amb la pilota, Lola va començar a parlar amb interès amb un altre nen. Ni els pares ni la Lola ni el Toni no l'havien vist mai al parc, abans.

—Mama, papa, veniu! Tinc un amic nou! —va exclamar la Lola des de lluny.

Els pares es van aixecar i es van acostar al tobogan.

—Hola, com et dius? —va preguntar la mare de la Lola al nou amigueta.

El nen va somriure, però no va contestar. De seguida van aparèixer els pares del petit i van dir:

—Álvaro, es diu Álvaro.

—Hola, Álvaro, jo soc la Lola. —La nena va intentar xocar-li la mà.

El nen no va semblar entendre del tot el que li deia la Lola, però seguia somrient.

—Mira, Álvaro, tu aixeques la mà i jo la xoco amb la teva. Així —li va explicar ella.

I la Lola va xocar la mà amb el seu amic nou. L'Álvaro va riure de valent.

—Quants anys tens? —li va preguntar la Lola amb curiositat.

—Se... se... se... set —va dir, quequejant, el nen.

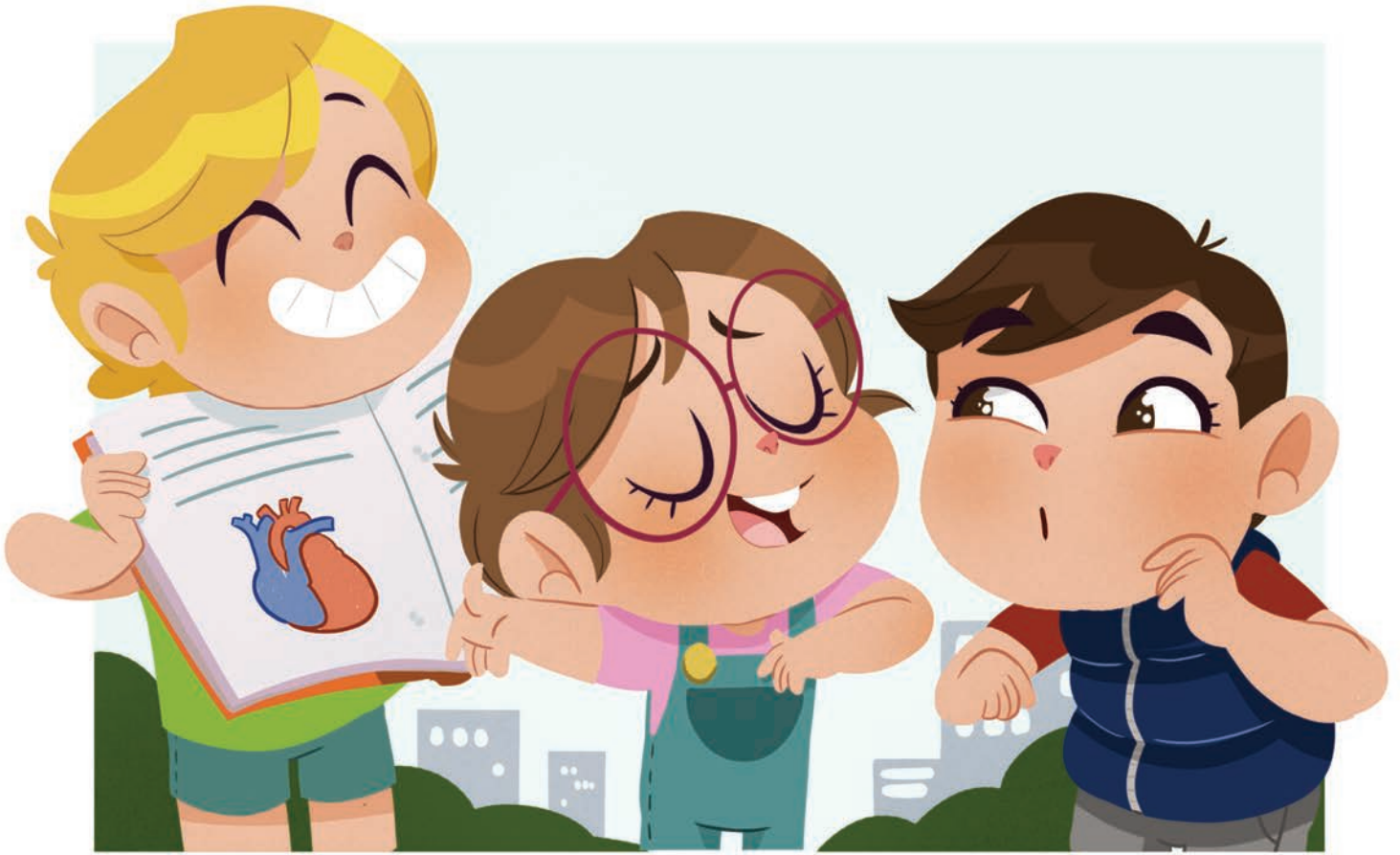
—Apa, doncs aleshores ets molt baixet —va comentar la Lola.

—Reina, això no es diu —va retreure-li el pare.

—No passa res —els va tranquil·litzar la mare de l'Álvaro amb tendresa—. Són nens.

—Escolta, Álvaro, i aquest dit gros tan guapo que tens? És gros de debò. —La Lola estava impressionada amb el seu nou amic. Hi havia alguna cosa en ell que li cridava l'atenció, però no sabia ben bé què era.

L'Álvaro va aixecar el dit sense deixar de somriure; en efecte, era gros i aplanat.

En aquell moment, va arribar el Toni amb el llibre de medicina obert.

—Mira, Álvaro, aquest és el meu germà Toni.

El nen va mirar el Toni i va intentar xocar-li la mà, tal com li acabava d'ensenyar la seva nova amiga.

—Molt bé, rei —van celebrar entusiasmats els pares de l'Álvaro.